

arrijat ei olleks? Kui enam õppetuse-ramas tuid olleks, ei soñiks rahwas ni palju tühja assja kokku."

Onneks mul olli, et mõllemad wäggikogo mehhed ühte juhtusivad — teine teisele issegist vastust andsivad. Agga mehhed peagi wiinhase wiisiga akkasiwad waidlema et jo ulitsa peal rahwas foggunes — siis ütlesin: kulla mehhed, mina kalendriteegija isse ei olle, temä kelli kolm on koddut, tulge siis, kül siis asja pohja kätte sate. Agga mina teile udist middagil taahhaksin räkida — teie kül ehk tunnete Kusiko Tomast, agga wist ei olle veel kuni nud, mis luggu temale minnewal pühha-päival sündis. Läks mees wieteistkümne aastase poeaga kiriku, ja ostis teiste kirrikukäijate käest sällokese. Istusid mõllemad sällo selga, ja akkasiwad koddopole minema. Rahwas, kes seddasama teed läks, nurrises: „põrased inimesed — mõllemad roñimud väetima sällokese selga, mis nad lojust waewawad?” Mees kulis, ja tulli kohhe poeaga sällo seljast mahha, ja läksiwad mõllemad sällo körwas eddasi. Teised tekäijad tulliwad ja ütlesivad: wadake imet, kas ei olle ruimalad — sälg tulles tühjast, ja inimesed käiwad jalla körwas. Mees pañi poissi obbose selga ja weddas oost su körwast. Nus trop inimesi tulli ja urjutas poissi: mis sa tätniña ratsa sõidad ja lassed issa jalla minna? Mees wöttis poea obbose seljast mahha, ja istus isse otsa. Tulliwad jälle teised tekäijad ja urjutasivad issa: mis sa rammetumat poi-

sikest lassed maas jooksta, ja isse sõidad obbose seljas? Tulli jälle mees mahha ja wöttis teise nõuu, siddus sällokese jallad kõiega finni, pistis riidva kõtest läbbi ja akkas poeaga sälgu kandma. Nüüd olli foggoni luggo lakkas. Wasta tullejad irvitasisivad ja tagga minnejad õiskasivad. — Wadake mehhed, se on ka teie mõllemate riid kalendriteegija wasto; kellel õigus?” — Mehhed kuld jutto, agga lubbasid kelli kolme aéal ka tulla.

Jo akkasin lootma, et nüüd jo piddi rahho ollema, agga koas kulus kompamine, uks prantsatas lahti ja paks mees komastas tappa. Silmad olliwad kirjud ja palged siini-puñased. Naske kelega wässind akkas peale: „Kus kalendriteegija — ehk isse olled? Miks sa meie kalendris wina laidad? Eks viin ei olle Jumala wiljast kõige penem assi, ja õige ello-rohhi? Kes ilma peal kõik inimesed ühhesugguseks teeks, kui tedda ei olleks?” — Minä ollin foggoni kimbus; mis ma joobnud mehhega piddin peale akkama? Andsin ma temale õigust, ei olleks siis lorril otja olnud, ja akkasin ma temaga waidlema, eggia siis riid ei olleks kangel olnud. Ütlesin: „Jawist teeb viin inimesed kõik ühhesugguseks, agga ta teeb ka inimesed lojustega ühhesugguseks. Luggesin Saksamaa lehtedes, kudda añedel ükskord kibbe aeg käes olli. Perrenaine tulli kojju ja leidis oma añekesed kõik pikali maas; fakt ehk kolm veel ligutasiwad tibu, agga akkasiwad ka jo jalgu srrutama. Mis naisel parremat tehha, kui kikkus sulled añede seljast